

РОБЪРТ БЛОХ
ЛЮСИ НИКОГА НЕ ЩЕ СИ
ТРЪГНЕ

Превод от английски: Адриан Лазаровски, 2004

chitanka.info

— Не можеш да минеш оттук.

Люси понижи глас, защото знаеше, че стаята на сестрата се намира точно до моята, а аз не трябваше да имам никакви посетители.

— Но Джордж прави всичко, което е по силите му — боже мой, само като си помисля колко му струват всичките тези доктори и специалисти, че и сметката за санаториума. А сега и тази сестра, мис Хигинс, която седи тук по цял ден.

— Няма смисъл. Нали знаеш, че няма. — Люси не звучеше така, като че ли спори с мен. Тя знаеше. Това е, защото тя е по-умна, отколкото съм аз. Люси никога не би се захванала с пиенето и не би нагазила в такава бъркотия. Затова замълчах и се вслушах в думите ѝ.

— Виж, Ви — промълви тя. — Не искам да ти казвам това, обаче, ти не си добре, нали разбираш. Но тези дни, така или иначе, щеше сам да го разбереш, тъй че можеш да го чуеш и от мен.

— За какво става дума, Люси?

— За Джордж и за лекарите. Те не мислят, че ще се оправиш — тя замлъкна. — Те не искат да се оправиш.

— Ох, Люси!

— Изслушай ме, малки глупчо. Защо според теб те изпратиха в този санаториум? Заради някакви процедури, нали така казаха те. Ти ги извърши. Окей, значи си излекуван тогава. Но забелязваш, че лекарят те навестява всеки ден, Джордж се грижи да не излизаш от стаята си, а мис Хигинс, която уж е медицинска сестра. Ти знаеш ли, впрочем, каква е тя? Тя е бодигард.

Не можех да кажа нищо. Само стоях и мигах. Искаше ми се да закрепця, но не го направих, защото някъде дълбоко в себе си знаех, че Люси е права.

— Само опитай да се измъкнеш оттук — каза Люси. — Ще видиш колко бързо се заключва вратата пред теб. И всички тия глупости за специални диети и почивка не ме заблуждават. Погледни се! Ти си толкова добре, колкото съм и аз. Трябва да си навън, да се срещаш с хора, да се виждаш с приятелите си.

— Но аз нямам приятели — напомних ѝ. — Не и след онзи купон, не и след онова, което направих.

— Това е лъжа — заяви Люси. — Джордж просто иска да мислиш така. Ти имаш стотици приятели, Ви. Те все още те обичат. Те се опитваха да те видят в болницата, но Джордж не ги пусна вътре. Те

изпращаха цветя в санаториума, но Джордж каза на сестрите да ги изгорят.

— Наистина ли? Той е наредил на сестрите да изгорят цветята?

— Разбира се. Виж, Ви, време е да се сблъскаш с истината. Джордж иска те да мислят, че си болен. Джордж иска ти да мислиш, че си болен. Защо ли? Защото така ще може да те изолира завинаги. Не в частен санаториум, а в...

— Не! — започнах да треперя. Не можех да се удържа. Беше ужасно. Но поне доказваше нещо. В санаториума ми казаха, самите лекари ми казаха, че след като извърша процедурите, треперенето ще изчезне. Както и сънищата и всички други неща. А ето че сега аз треперех отново.

— Да ти кажа ли още нещо? — прошепна Люси. — Да ти кажа ли какво слагат в храната ти? Да ти кажа ли за Джордж и мис Хигинс?

— Но тя е по-стара от него, а освен това той никога...

Люси се засмя.

— Стига! — извиках аз.

— Добре. Само недей да викаш, малки глупчо. Да не би да искаш мис Хигинс да дойде?

— Тя си мисли, че спя. Даде ми приспивателно.

— Добре, че го изхвърлих. — Люси се намръщи. — Ви, трябва да те изведе отук. И не разполагаме с много време.

Тя беше права. Нямахме много време. Секунди, минути, часове, дни, седмици — колко време беше изминало, откакто за последен път бях обръщал чашката?

— Ще се измъкнем — каза тя. — Ще наемем стая, където няма да ни открият. Ще се грижа за теб, докато се оправяш.

— Но стаите струват пари.

— Имаш онези петдесет долара, които Джордж ти беше дал за костюм.

— Люси — попитах я аз. — Откъде знаеш това?

— Нали ми каза още преди сто години, глупчо. Горкичкото — не си спомняш нещата много добре, а? Ето още една причина да ми се довериш.

Кимнах. Можех да се доверя на Люси. Макар че, по някакъв начин, тя беше отговорна за моя алкохолизъм. Тя просто си бе помислила, че това ще ме развесели, когато Джордж доведе всичките

си скъпи приятелчета в къщата и ние излязохме да впечатляваме клиентите му. Но Люси се бе опитала да помогне. Можех да ѝ се доверя. Трябваше да ѝ се доверя.

— Можем да тръгнем веднага, щом мис Хигинс излезе тази нощ — каза Люси. — Ще изчакаме, докато Джордж заспи, какво ще кажеш? Защо не се облечеш още сега, а аз ще се върна да те взема.

Облякох се. Не е лесно да го сториш, когато трепериш, но аз успях. Дори си сложих малко грим и подрязах мъничко косата си с големите ножици. После се погледнах в огледалото и казах високо:

— Е, какво ще кажеш?

— Изглеждаш лъчезарен — усмихна се Люси. — Излъчваш положително сияние.

Аз стоях там и се смеех, а слънцето залязваше, хвърляйки отблясъци върху ножиците по начин, който ме накара да присвия очи, и аз изведнъж се почувствах сънлив.

— Джордж скоро ще бъде тук — каза Люси. — Аз по-добре да тръгвам. Защо не си подремнеш, докато дойда да те взема?

— Да — рекох аз. — Ще бъдеш много внимателна, нали?

— Много внимателна — прошепна Люси и тихичко се отдалечи на пръсти.

Излегнах се на леглото и заспах, наистина заспах за пръв път от седмици насам, заспах така, че ножиците да не нараняват повече очите ми, особено така, както ме нарани Джордж, когато искаше да ме затвори в лудницата, за да могат той и мис Хигинс да правят любов на моето легло и да ми се смеят, както ми се смяха всички, с изключение на Люси, а тя ще се погрижи за мен, тя знае какво трябва да направя, аз мога да ѝ се доверя, но когато Джордж влезе, аз трябва да спя и да спя и да спя, защото никой не може да те обвини за това, което мислиш в съня си или правиш насън.

Всичко това беше прекрасно — докато сънувах — и аз въобще не се притеснявах за сънищата си, понеже сънят си е само сън, а когато бях пиан, имах страшно много сънища.

Когато се събудих, отново треперех, но този път Люси ме разтърсваше, стоеше в тъмното и ме разтърсваше. Огледах се наоколо и видях, че вратата на стаята ми е отворена, а Люси дори не се стареше да шепне.

Тя стоеше там с ножиците в ръка, и ме подканяше.

— Хайде, да побързаме.

— Какво си правила с тези ножици? — попитах аз.

— Срязвах телефонните кабели, глупчо! Влязох в кухнята, след като мис Хигинс си тръгна, и сложих малко от приспивателното в кафето на Джордж. Спомни си, казах ти какъв е планът.

Не можех да си го спомня сега, но знаех, че тя е права. Двамата с Люси излязохме в коридора, минахме покрай стаята на Джордж и той изобщо не се размърда. После се спуснахме по стълбите, преминахме през входната врата и уличните светлини нахлуха болезнено в очите ми.

Зад ъгъла взехме една кола. Най-трудната част беше да се отдалечим. Веднъж да излезем от квартала, нямаше да има за какво да се тревожим. Кабелите бяха прерязани.

Жената на рецепцията не знаеше за прерязаните кабели. Тя не знаеше нищо и за мен, понеже Люси ангажира стаята.

Люси влезе с маршова стъпка и гордо сложи моите петдесет долара на бюрото. Наемът беше 12.50 долара седмично, а Люси даже не поиска да види стаята. Сигурно затова съдържателката не се е притеснявала за багажа.

Качихме се горе, заключихме вратата и тогава аз започнах отново да треперя. Люси каза:

— Спри го, Ви!

— Не мога да го спра. Какво ще правя отсега нататък, Люси? Ох, какво ли ще правя? Защо ли изобщо...

— Млъкни! — Люси отвори портфейла ми и извади нещо оттам. Чудех се защо ли портфейлът ми тежи толкова, но не бях и мечтал за такава изненада.

Люси вдигна изненадата. Тя блещукаше на светлината, също като ножиците, само че това беше прекрасно блещукане. Златисто блещукане.

— Цяла пинта! — зяпнах аз. — Откъде я взе?

— От бюфета, естествено. Знаеш, че Джордж още къта нещичко наоколо. Пъхнах я в портфейла ти, просто за всеки случай.

Още треперех, но успях да отворя бутилката за десет секунди. Един от ноктите ми се счупи, след което почувствах нещо изгарящо, затоплящо и омекотяващо.

— Прасе! — каза Люси.

— Знаеш, че се нуждая от това — прошепнах аз. — Затова и си го донесла.

— Не желая да те гледам как пиеш — отвърна ми тя. — Аз никога не пия и не искам да те гледам как се наливаш, ясно ли е?

— Моля те, Люси! Само тази!

— Няма да седя тук и да те гледам как се забавляваш сам. Знаеш какво става винаги — поредната бъркотия.

Поех още една глътка. Бутилката беше наполовина празна.

— Това е всичко, което мога да направя за теб, Ви. Но ако не престанеш сега, си тръгвам.

Аз се стъписах.

— Не можеш да постъпиш така с мен. Имам нужда от теб, Люси. Поне докато се пооправя.

Люси се засмя по начин, който изобщо не харесах.

— Да се поправиш! Как пък не! Говори за пооправяне с шише в ръката си. Няма смисъл, Ви. Ето, аз правя всичко, което мога, за теб, не се спирам пред нищо, за да те измъкна, а ти нагазваш веднага в друга каша.

— Моля те. Ти знаеш, че не мога да го контролирам.

— О, да, можеш и още как, Ви. Обаче не искаш. Винаги е трябвало да избираш, нали знаеш. Джордж или бутилката. Мен или бутилката. И бутилката винаги печели. Мисля, че нейде дълбоко вътре в себе си ти мразиш Джордж. Мразиш и мен.

— Ти си най-добрият ми приятел.

— Ташак! — Люси става вулгарна понякога, когато наистина побеснее. А в момента беше бясна. Това ме накара да се почувствам нервно и аз отпих още една глътка.

— О, аз съм достатъчно добра за теб, когато си в беда и няма с кого да си поговориш. Достатъчно добра съм, за да лъжа за теб и да те измъквам от кашите, които забъркваш. Обаче никога не съм била достатъчно добра за твоите приятели, за Джордж например. И не мога да се меря с едно шише долнокачествено гнило уиски. Аз си тръгвам.

Знам, че започнах да плача. Опитах се да се изправя, но стаята се въртеше и въртеше. После Люси излезе през вратата и аз изтървах бутилката, а светлината проблесна също както при ножиците. Затворих очи и последвах бутилката, строполявайки се на пода.

Когато се събудих, те ме бяха наобиколили хищно, съдържателката, лекарят, мис Хигинс и човекът, който се представи за полицаи.

Запитах се дали Люси е отишла при тях и ме е предала, но щом попитах, лекарят каза не, те просто ме открили чрез рутинната проверка на хотели и общежития, след като намерили тялото на Джордж в леглото му с моите ножици в неговото гърло.

Веднага разбрах какво бе сторила Люси и защо бе избягала така от мен. Тя е знаела, че ще ме открият и ще го нарекат убийство.

Затова им казах за нея и за това как би трябвало да се е случило всичко. Дори отбелязах как Люси успя да лепне моите отпечатъци върху ножиците.

Но мис Хигинс каза, че никога не е виждала Люси, съдържателката изтъкна, че съм се регистрирал съвсем сам, а човекът от полицията само се изсмя, когато започнах да го умолявам да намери Люси и да я накара да каже истината.

Единствено докторът сякаш разбираше и когато останахме сами в малката тъмна стаичка, той взе да ме разпитва за нея, как изглежда и прочие, и аз му казах.

Тогавата той донесе едно огледало, вдигна го и ме попита дали мога да я видя. И наистина — Тя стоеше точно пред мен, смеейки се. Можех да я видя в огледалото и щом съобщих това на лекаря, той каза да, мислел, че сега разбира всичко.

Значи всичко беше наред. Дори когато отново започнах да треперя и изтървах огледалото, а от малките назъбени парченца ме заболяха очите, всичко беше наред.

Люси се бе завърнала при мен и никога нямаше да си тръгне отново. Тя щеше да остане с мен завинаги. Знаех това. Знаех го, защото, въпреки че светлината прониза болезнено очите ми, Люси започна да се смее.

След една минута започнах да се смея и аз. А после двамата се смеехме заедно, не можехме да спрем дори когато докторът излезе от стаята. Просто стояхме там, зад решетките, Люси и аз, и се смеехме като побъркани.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.